

Lapper paa, saa er dette fuldkommen givet. Længe inden 10 Aar efter, at en saadan samlet Lovgivning var vedtaget, vilde man utvivlsomt komme til at føje adskillige Lapper til. Men derfor kunde det nok være rart, om vi fik lidt fastere Grundlag for hele vor sociale Lovgivning, end vi har i Øjeblikket, ved, at man kom til et Resultat paa det Omraade, som beständig stilles frem som bestemmende for Ordningen paa alle de andre Omraader, men dog aldrig ordnes, nemlig vor Alderdomsunderstøttelseslovgivning. Jeg var lidt ked af, at den højtærede Indenrigsminister ikke kunde give os nogen Forhaabning med Hensyn til det Tidspunkt, til hvilket vi kan vente at se et Resultat af Invaliditetskommissionens Arbejde. Men for øvrigt skal jeg med Glæde anerkende, at der gennem den højtærede Ministers Udtalelser gaves god Udsigt til, at vi kan tales ved om Sagerne og maaske komme til en Forstaaelse. Den højtærede Minister var paa mange Punkter villig til at foretage Ændringer i Overensstemmelse med de Ønsker, som er blevet fremsatte. Han sagde om den omstridte og ubehagelige § 4, at vi kunde jo diskutere Tallene. Ja, det er jo allerede noget. Hvis vi kan faa forandret de Tal saa meget, at de, om jeg saa maa sige, ingenting betyder, kan vi jo gerne mødes paa dette Grundlag, men jeg tror rigtignok, at det vilde være mere praktisk helt at udelade dem og vedblivende at overlade til Hjælpekassebestyrelserne at træffe Bestemmelser paa dette Omraade efter frit Skøn. Den højtærede Minister sagde, at det var ikke saa slemt, at man hindrede den vedvarende Hjælp, thi der var forskellige Tilfælde, hvor andre Udveje kunde benyttes. Det tror jeg, han har Ret i. Gennem Undtagelsesbestemmelser indskrænkes Betydningen af denne Bestemmelse i Loven, og der kan bødes paa meget. Men der bliver adskilligt tilbage, hvor disse forskellige andre gældende Regler ikke forslaar.

Ja, saa er der det Cirkulære, som stadig er os en lille Smule imellem. Den højtærede Minister sagde, at han ikke vilde optage en Diskussion, ikke kaste sig ind i en Diskussion om Lovligheden deraf, han fastholdt som en Kendsgerning, at han havde ladet det bestaa, indtil han fik Anledning til at sige sin Mening. Det forekommer mig imidlertid, at den højtærede Ministers Fremstilling ikke var helt overensstemmende med, hvad der er sket, thi Ministeren fik Anledning til at sige sin

Mening, længe før han foretog Forandringer, og den Gang han oprindelig fik Anledning dertil, skød han Spørgsmaalet til Side og udtalte, at naar Enkeloven var klarert, skulde vi tales ved om den Sag; men senere var det, at Landstinget rejste Spørgsmaalet under Behandlingen af Forslaget til Tillægsbevillingsloven, og saa lod han sig nøde til ikke blot at sige sin Mening, men til at sige den akkurat saadan, som Landstinget ønskede det. Den højtærede Minister mente, at Sagens Betydning ikke var saa forfærdelig stor, thi der blev næsten ingen Enker tilbage, som ikke ad en eller anden Vej vilde kunne praktiseres over i Hjælpekasserne, for saa vidt de ikke allerede var komne der. Naa, jeg tror ikke, at alle, der med Grund kunde gaa over fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, er komne der i Løbet af den Tid, dette nyttige Cirkulære bestod. Jeg tror derfor, at det kunde have været hensigtsmæssigt, at det var vedblevet at bestaa. Men hvis den højtærede Minister havde Ret i den Opfattelse, at Forandringen ikke betyder noget, hvad skulde den saa egentlig til, hvorfor saa dette lidt unødige Knæfald for Landstinget?

Den højtærede Minister udtalte, at jeg havde tænkt mig, at man ved Loven om Hjælpekasser helt kunde omforme Princippet i vor Forsørgelseslovgivning paa den Vis, at Ydelsen af al Hjælp, som ikke maatte henvises til det egentlige Fattigvæsen, kom til at hvile paa Hjælpekasselovgivningen. Det var nu ikke, hvad jeg sagde, og de Modbemærkninger, den højtærede Minister fremførte paa dette Punkt, ramte derfor ikke de Udtalelser, jeg har fremsat. Det, jeg sagde, var, at Princippet skulde være det, at Hjælpekasseloven kunde benyttes til at fylde det Hul, der blev tilbage, naar man havde benyttet Bestemmelsen i Fattiglovens § 61, naar man havde benyttet Alderdomsunderstøttelsesloven og forskellige andre tilsvarende Love; og denne Opfattelse synes mig uomtvistelig at harmonere med den Aand, i hvilken hele dette Spørgsmaal blev ført frem i den Periode, da det oprindelige Lovforslag blev behandlet, ligesom det forekommer mig, at en Lov, der bygger paa det Lovforslag, som vi nu drøfter, vil, hvis dette vedtages i den foreslaaede Skikkelse, i den Henseende betegne en Tilbagevigen fra det Standpunkt, man indtog i 1907.

Den højtærede Minister var glad paa et Punkt, hvor det forekommer mig, at hans Glæde indeholder en lille Smule Grund til Bekymring hos andre. Den